

**[Boeck-Hansen.]**

at tale lidt om Statsbanerne, men i Aar vil jeg ikke gøre det, efter at jeg i Radioen har hørt den Tale, som Generaldirektøren holdt for en Maaned Tid siden. En saa smuk Tale afvæbner enhver Kritik.

**Th. M. Andersen:** Den Finanslov, som staar paa Dagsordenen til Behandling, giver ikke Udtryk for noget Lyssyn med Hensyn til den kommende Tid. Der er Ængstelse inden for Handel, Haandværk og den mindre Industri for den Tid, der kommer. Denne Del af vort Folk, som repræsenterer en saa flittig og arbejdsom Del af Helheden, ser ikke nogen Vej ud af de Tilstande, som i de sidste Aar er blevet forværret Maaned for Maaned og nu i den kommende Vinter truer mange Hjem med Ødelæggelse. Mange af disse dygtige og selvstændige Mennesker maa sikkert ophæve deres Virksomheder.

Man gav ved Lov Støtte til dansk Erhvervsliv og Adgang til de saakaldte Haandværkerlaan, der i stor Udstrækning blev benyttet; men det er jo ikke Laan, vore Erhverv forlanger at faa, det er Beskæftigelse. Vore erhvervsdrivende er kloge nok til at se, hvor den Laanepolitik, som baade Stat, Amter og Kommuner i saa stor Udstrækning har benyttet, har ført os hen. Naar Haandværkerlaanene blev benyttet, som de gjorde, ja, saa ved jeg af mange Eksempler, at disse Laan ikke blev benyttet i Bedrifterne, men benyttet til at betale skyldige Renter og Skatter med. Det har ogsaa vist sig ved Tilbagebetalingen, at Pengene ikke har skabt forøget Værdi i Form af Arbejde, og langt de fleste Laan er kun tilbagebetalt med nogle faa Hundrede Kroner.

Man søger nu gennem Beskæftigelseslovene at sætte Arbejde i Gang ved Reparationer af Ejendomme o. s. v. Det er Vejen, men det er alt for lidt. Hvorfor regne det ud i nogle faa Millioner, hvorfor ikke regne med de Værdier, der skabes? For det er jo dog ikke Pengene, der har Værdien, men det udførte Arbejde. Hvis man i Stedet for at tænke i Penge tænkte i Arbejde og produktive Værdier, vilde Resultatet sikkert blive mere positivt. Jeg erindrer, at da A/S „Vølund“ kom i Vanskeligheder, traadte man hjælpende til for at beskytte de mange Arbejdere mod Lediggang og for at holde „Vølund“ i Gang, og det var absolut rigtigt. Men hvad med de mange Tusinde Virksomheder og Arbejdere ude paa Landet og i Byerne, som repræsenterer langt større Værdier, skal de ikke hjælpes?

Jo, de skulde hjælpes, ikke med Penge, men med Arbejde.

Man nedsetter saa mange Kommissioner. Jeg husker en saadan Kommission, der rejste til Stockholm og Helsingfors, tror jeg det var, for at se paa Indretning af Tingsale. Det var før Grundlovsvalget. Denne Kommission var forud for sin Tid. Hvad, om man nu sendte en Kommission til et andet Udland for at studere, hvordan man der bygger Ejendomme, ja hele Byer uden at bruge anden Maalestok end den, den produktive Værdi repræsenterer?

En forfejlet Opfattelse af Samfundets Livsytringer før Krigen skabte usikre og utrygge Kaar for hele Folket, i hvert Fald for dem, der inden for Erhvervene levede af produktivt Arbejde. I Modsætning til den Del af Folket stod og staar disse skjulte Magter, disse mystiske Kræfter, der paa alle Maader udnytter og brandskatter hele den virkelig skabende Del af Danmark. Aldrig har Kapitalens Sugerør trukket mere ubarmhjertigt paa det arbejdende Folk end nu, og Regeringen er en tro Følgesvend. Den gaar i Kapitalens Fodspor med meningsløst stigende Priser paa alle Livsfornødenheder og med en Skatteudskrivning, baade direkte og indirekte, der standser de sidste Muligheder for Livsytring inden for vore Erhverv.

Disse Erhverv, Haandværk og Handel, dannede med Arbejdere og Arbejdsgivere samt Funktionærer den før saa gode og solide Mellestand og var i allerhøjeste Grad medvirkende til økonomisk Sundhed i Landet, den Mellestand, hvorfra der kom en sund og virkelysten Ungdom, som fra Hjemmene var opdraget til at opfylde de Pligter, som Samfundet lagde paa dem. Den Ungdom, der efter endt Skoletid for en stor Del søgte Uddannelse ved Haandværk og Handel, gaar nu ledig og vil Livet igennem mangle det Fundament, som Læretiden paa saa mange Maader er.

En af de Ting, der i allerhøjeste Grad har været medvirkende til Ungdommens Lediggang, er Lærlingeloven. Denne Lovs Virkning har været absolut negativ. Jeg erindrer om Statsministerens Udtalelse om, at den fattige Enkes Søn ogsaa gerne skulde i Lære, men det er den fattige Enkes Søn ikke kommet siden Lovens Vedtagelse. Mange Principaler og Mestre har saa godt som ingen Lærlinge haft. Jeg mener, at en Revision og Forbedring af Loven paa flere Punkter er tiltrængt. Den største Part af vore Haandværkere, baade Mestre og Svende, har dog vist og viser den Dag i Dag, at den virkelig faglige Ud-